

Молодий комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 25 грудня 1980 року

№ 154 (2882)

Ціна
2 коп.

Фінішу п'ятирічки — ритм, темп, якість!

Всесоюзна естафета
комсомольських справ.

ПРИКЛАД—З БРИГАДИРА

«XXVI з'їзди КПРС — 26 ударних тижнів!» — під цим девізом змагаються нині трудівники Кіровоградського заводу друкарських машин. А народилася ініціатива в цеху № 14, у тому самому цеху, де працює комсомольсько-молодіжна бригада складальників, очолювана Михайлом Рябокінем.

Цей колектив добре знають на заводі. Складальники виконують змінні норми в середньому на 115 процентів, 98 процентів продукції здають з першого пред'явлення. То їхнє вагоме слово — слово учасників Всесоюзної естафети комсомольських справ. Ніна Андрієвська, Віра Зотько, Тетяна Петрова, Тетяна Бодюл і Михайло Рябокін ударні темпи вважають своєю робочою нормою.

Безперечно, велика заслуга в цьому бригадира, молодого комуніста (Михайла в листопаді нинішнього року прийняли в члени партії). У свої двадцять сім неповних років М. Рябокін навчив професії понад 20 молодих виробників. Його нагородили знаком ЦК ВЛКСМ і ВЦРПС «Наставник молоді».

Л. ДИТУНА,
контролер відділу технічного контролю Кіровоградського заводу друкарських машин.

СЛАВНИЙ ДУЕТ

Майже одночасно два комсомольсько-молодіжних колективи другого механомайдану цеху нашого заводу виконали з початку п'ятирічки сім річних завдань. У рахунок березня 1983 року працює шість бригад верстатників Анастасія Карбова, в рахунок січня того ж року — колектив зварників Олексія Попова.

Заспівавши соціалістичного змагання стали самі бригадири. Не лише кількість, а і якість — за таким правилом працюють хлопці. Добиваючись високих успіхів у передз'їздовому змаганні їм допомагають ще й міцна дружба, взаємодопомога, ентузіазм.

Б. КУЛИК,
секретар заводського комсомолу
«Червона зірка».

12 ТИСЯЧ КАРБОВАНЦІВ

Кому не відомі імена прославлених красенів Любові Шевцової та Олега Кошового! Їх зраховували до свого колективу продавці Кіровоградського комсомольсько-молодіжного магазину «Оксана». Вже не перший рік трудяться разом з нами безсмертні молодогвардійці. Всю їхню зарплату ми перекладаємо до Радянського фонду миру.

За цю п'ятирічку на їхнє ім'я зроблено вклад у 12 тисяч карбованців.

Наш колектив розуміє всю відповідальність, називаючи своїми почесними ксьгами донецьких героїв-підпільників, а тому й працює з комсомольським воїнським. Завдання десятої п'ятирічки ми виконали ще 31 жовтня, план цього року — до 20 грудня.

З особливим піднесенням і настроєм (а він потрібний у нашій роботі) працюють молоді продавці магазину Олена Акименко, Галина Бондар, Олена Музиченко та інші. Адже вклад молодогвардійців — це передусім наш вклад у велику та благородну справу. А йому завжди передують напружений, ударний труд.

Н. СКЛЯРЕНКО,
секретар комсомольської організації магазину «Оксана».

Зустріч в обкомі партії

Учора, 24 грудня, відбулася зустріч членів бюро обкому партії з кращими лекторами області. Присутні обговорили шляхи і методи поліпшення лекційної пропаганди в сучасних умовах, поділилися досвідом своєї роботи по виконанню постанови ЦК КПРС «Про дальше поліпшення ідеологічної, політико-виховної роботи».

На зустрічі виступив секретар обкому партії А. І. Поребняк. Він вручив лекторам почесні Грамоти обкому Компартії України.

Прес-конференція для журналістів

Відбулася вчора в Будинку політосвіти обкому партії. Було широко висвітлено питання «Про стан і перспективи розвитку на Кіровоградщині залізничного, повітряного і автомобільного транспорту».

На прес-конференції виступив завідувачий відділом пропаганди і агітації обкому партії І. П. Оліфіренко.

КІРОВОГРАД — ОДЕСА: ЗМАГАЄМОСЯ

Пишуться рядки

Новий поверх, рекорд у заводському цеху, відмінна оцінка в заліковій книжці студента, в щоденнику школяра — так пишуться рядки рапорту комсомолу XXVI з'їзду КПРС. Юнаки і дівчата Одещини останні дні десяти п'ятирічки прагнуть ознаменувати ударною працею, відмінним навчанням, щоб у новій п'ятирічці взяти добрий старт.

Ось кілька повідомлень з Одеської області.

ОДЕСА. 150—180 процентів — для Н. Дремлюгової, В. Пульхєвої, Т. Бондаренко, швачок-мотористок трикотажного об'єднання імені Н. К. Крупської, це стало звичайною нормою. Дівчата вже мотори місяці працюють у рахунок одинадцятої п'ятирічки. На них рівняються всі члени бригади, очолюваної Н. І. Ткачук.

Нині колектив зобов'язався довести середньозміщний виробіток продукції до 2,5 тисячі одиниць. ІЛІЧІВСЬК. Більш як на півтора року випереджають виробничу програму докери-механізатори комсомольсько-молодіжної бригади Володимира Британова з морського торговельного порту. В ці дні, коли йде обговорення проекту ЦК КПРС до XXVI з'їзду партії «Основні напрями розвитку СРСР на 1981—1990 роки і на період до 1990 року», колектив трудиться з особливим піднесенням. Так, ланка Федора Безрод-

ного на перевантаженні хлористого калію і магніту перевиконала змінне завдання на 26,7 процента.

САРАТА. Високі зобов'язання взяв на цей рік комсомольсько-молодіжний колектив птахівферми колгоспу імені XXII з'їзду КПРС — від кожної курки-несучки одержати не менше 235 яєць. І вони успішно виконуються завдяки сумлінній праці Галини Крутоголової, Галини Граматик, Надії Братіної та їхніх подруг. Тут складають такий раціон, який сприяє високій продуктивності птиці, на фермі високий рівень механізації. Нині шодня ферма виробляє 20 тисяч яєць.

А молоді птахівники вже дивляться в майбутнє. Омолоджують стадо, проходять реконструкцію кількох цехів. Тож комсомольсько-молодіжний колектив пам'ятає вже в першому кварталі 1981 року одержати не менше 1 мільйона 700 тисяч першосортних яєць.

ДОСВІД

ПЕРЕПУСТКА В П'ЯТИРІЧКУ

СВОЄРІДНОЮ ПЕРЕПУСТКОЮ В ОДИНАДЦЯТУ П'ЯТИРІЧКУ СТАЛИ КОМСОМЛЬСЬКІ ПУТИВКИ ДЛЯ ЧЛЕНІВ ОБЛАСНОГО МОЛОДІЖНОГО ЗАГОНУ «ТВАРИННИК», УРОЧИСТІ ПРОВІДИ ЯКОГО ВІДБУЛИСЬ У ТЕРНОПОЛІ.

Близько двохсот учасників випускників шкіл одержали направлення в спеціалізовані молочні господарства, на відгодівельні підприємства і свинокомплекс. Приймаючи прапор загону, його командир Ганна Гимченко зазначила, що юнаки і дівчата братимуть активну участь у реалізації комплексної продовольчої програми, яка нині розробляється.

Комсомол Тернопільщини давно шефствує над тваринницьким цехом області. Тут кожне четверте робоче місце займають молоді трудівники. З ініціативи доларки колгоспу «Дружба» Заліщицького району, Героя Соціалістичної Праці Г. С. Юрчишин досвідчені тваринники беруть під свою опіку новачків з першого дня їх приходу в колектив.

Б. КОЛОДРУБСЬКИЙ,
нар. РАТАУ.

СЕКРЕТАР комітету комсомолу Бобринецького сільського професійно-технічного училища Анастасія Тарасенко закінчив свій виступ. Обвів поглядом присутніх. Чи переконливо він говорив, чи запали його слова в юні серця майбутніх механізаторів? Перед ним — зосереджені обличчя Миколи Жигалюка, Валерія Бойка, Василя Манженка, Анастасія Вишня та багатьох інших. Минула хвилина, а підведених рук не видно, ніхто не просить слова. Невже вагаються? Не може бути, адже самі прихилили в комітет комсомолу з пропозиціями. А він, секретар, радіє за них, бувши широко задоволений, що вже тепер, на третьому курсі, хлопці стають справжніми хліборобами, які беруть на себе відповідальність за техніку, землю, долю брощаю.

Не вагаються, не може цього бути. В цю коротку хвилину секретарів згадалися чудові справи членів механізованого загону «Ювілейний», що його створили учні СПТУ. Двадцять п'ять молодих хліборобів (їх уже можна так називати) тоді, під час ко-

совиці хлібів, дали слово допомогти підшефним господарствам зібрати зернові і підготувати грунт до весняної сівби.

Ось вони перед ним — ініціатори цінного почину. Микола Жигалюк, який разом зі своїм напарником Валерієм Бойком зібрав колосові на 117 гектарах і посів у радгоспі «Олексієвський» тре-

те (призове) місце серед усіх зернозбиральних комбайнових екіпажів. А ось Василь Манженко. Разом зі своїм товаришем Анастасією Вишнею він теж водив полями «Ниву», змагався з молодіжним екіпажем Миколи Жигалюка. Два учнівських комбайни видали з бункерів за період жнив цього року чотири з половиною тисячі центнерів зерна. Це, враховуючи вік і досвід комсомольців, багато.

І це ще не все. Олександр Шептикін, Сергій Ланчман та їхні друзі зорали під озими 117 гектарів поля, працювали на рівні досвідчених механізаторів, піднімаючи за зміну по 7—9 гектарів ріп'я. Учні профтехучилища скопили 250 гектарів гороху, підвезли до трашеї 174 тонни силосної

маси. Можливо, наведено надто багато цифр, але без них тут не обійтися. Мова йде про учнів, які повинні вчитися і вчиться доглядати землю, збирати врожайний уржай, а не про дорослих землеробів. Саме тому цифри красномовно свідчать про зрослу майстерність майбутніх хліборобів, про їхнє палке бажання взяти в

маси. Можливо, наведено надто багато цифр, але без них тут не обійтися. Мова йде про учнів, які повинні вчитися і вчиться доглядати землю, збирати врожайний уржай, а не про дорослих землеробів. Саме тому цифри красномовно свідчать про зрослу майстерність майбутніх хліборобів, про їхнє палке бажання взяти в

маси. Можливо, наведено надто багато цифр, але без них тут не обійтися. Мова йде про учнів, які повинні вчитися і вчиться доглядати землю, збирати врожайний уржай, а не про дорослих землеробів. Саме тому цифри красномовно свідчать про зрослу майстерність майбутніх хліборобів, про їхнє палке бажання взяти в

маси. Можливо, наведено надто багато цифр, але без них тут не обійтися. Мова йде про учнів, які повинні вчитися і вчиться доглядати землю, збирати врожайний уржай, а не про дорослих землеробів. Саме тому цифри красномовно свідчать про зрослу майстерність майбутніх хліборобів, про їхнє палке бажання взяти в

маси. Можливо, наведено надто багато цифр, але без них тут не обійтися. Мова йде про учнів, які повинні вчитися і вчиться доглядати землю, збирати врожайний уржай, а не про дорослих землеробів. Саме тому цифри красномовно свідчать про зрослу майстерність майбутніх хліборобів, про їхнє палке бажання взяти в

року п'ятирічки. Потрібні справжні машини.

Потрібні справжні машини. В цьому учні СПТУ вже переконалися. Хіба змогли б Василь Манженко чи Микола Жигалюк зробити влітку стільки діла, якби техніка їх підводила? Безумовно, ні. Їхні комбайни працювали цілодобово. Саме тому хлопці вирішили не обмежитись

допомогою базовим господарствам у збиранні врожаю на оранці полів. Ось кілька рядків із звернення, яке прийняли комсомольці сільського профтехучилища на своїх загальних зборах:

«Ідучи на зустріч XXVI з'їзду КПРС, ми, учні Бобринецького СПТУ № 2, зобов'язуємося подати колгоспам «Комінтерн» та імені XX з'їзду КПРС допомогу в лагодженні сільськогосподарської техніки, що брала участь у збиранні врожаю 1980 року.

Звертаємося до всіх комсомольців і молоді області із закликом підтримати нас у цьому починанні, допомагати базовим господарствам у ремонті техніки та виготовленні слюсарно-ремонтних

інструментів. Нехай ця допомога стане нашим трудовим дарунком наступному форуму партії».

Бригадир тракторної бригади колгоспу «Комінтерн» Герой Соціалістичної Праці Іван Кирилович Гниляк задоволений хлопцями. Яку б роботу не доручали Олександрів Бондаренку, Миколі Кожанову, Олександрів Сергієнку, Олегові Малому чи їхнім товаришам, вони завжди виконують її вчасно і добросовісно. Важливо, що юні змінні багато уваги приділяють заслужені хлібороби, ветерани праці. Добрим наставником для хлопців, що працюють у колгоспі імені XX з'їзду КПРС, став Іван Кирилович Гниляк. Багатим життєвим і виробничим досвідом діляться в колгоспі «Комінтерн» з майбутніми хліборобами його колега, теж Герой Соціалістичної Праці Семен Онуфрійович Гончарко.

Щодня одна-дві групи майбутніх трактористів-машиністів широкого профілю вирушають на виробничу практику. Та це для них не просто практика. Це робота, серйозна, відповідальна. Механізатори колгоспу «Комінтерн», наприклад, зобов'язалися покласти всю сільськогосподарську техніку до дня відкриття XXVI з'їзду КПРС.

В. ШАРІЙ,
спецкор «Молодого комунар».

Ленінська кімната Митрофанівської середньої школи Новгородківського району. Уважно слухають дзюгкласники свою вчительку — Г. М. Власенку. Слухають розповідь про Ілліча...

Фото С. ФЕНЕНКА.

„ИСКРА“ ПРО НАШ КРАЙ

До 80-річчя з дня виходу першого номера газети

Вирішальну роль у створенні бойової марксистської партії робітничого класу в Росії відіграла загальноросійська політична газета «Искра». Перший номер її вийшов у світ 11 (21) грудня 1903 року в Лейпцигу.

Організатором, безпосереднім керівником і фактично головною редакцією «Искри» був В. І. Ленін. Він складав план кожного номера, редагував статті, встановлював зв'язки з кореспондентами, налагодував пересилку «Искри» в Росію. У своїх статтях Ілліч творчо розробляв питання теорії, тактики та організації партії, всебічно обґрунтовував нагальні завдання робітничого й загальнодемократичного руху в Росії.

Ленінська «Искра» стала центром згуртування місцевих соціал-демократичних організацій і груп Росії в бойову загальноросійську партію пролетаріату з чіткою марксистською програмою, революційною тактикою, єдиною волею і залізною дисципліною.

Газета захищала революційну марксистську теорію від опортунізму і догматизму різних напрямів, вела боротьбу проти буржуазного лібералізму і дрібнобуржуазної ідеології. Через агентів «Искри» В. І. Ленін підтримував міцний зв'язок із соціал-демократичними організаціями та найширшими масами пролетаріату України.

Влітку 1901 року редакція «Искри» встановила безпосередній зв'язок з Єлисаветградською соціал-демократичною організацією. В 1901—1902 рр. агенти «Искри», що побували в Єлисаветграді, об'єднали розрізані сили передових робітників і створили в місті соціал-демократичну організацію іскрівського напрямку. «Искра» 15 серпня 1903 року повідомляла, що влітку 1902 року «...перша серйозна спроба створити міцну організацію увінчалася повним успіхом. Тоді встановлюються постійні зв'язки майже на всіх заводах, улаштовуються постійні пропагандистські гуртки, які старанно відвідують робітники. В цих гуртках ве-

деться пропаганда соціал-демократичних ідей, обговорюються різні питання готичного політичного життя... Число свідомих робітників збільшується».

Протягом 1901—1903 років на сторінках ленінської «Искри» було надруковано 12 статей, кореспонденцій, заміток і хронікальних повідомлень про діяльність Єлисаветградської організації РСДРП, тяжке становище і революційну боротьбу робітників та селян повіту. Так, у статті «Новітні відкриття» («Искра», № 7, серпень 1901 року) повідомлялося про надзвичайно тяжке становище селян Єлисаветградського повіту у зв'язку з голодом, який тут тривав два роки, про соціал-демократичну агітацію і наростання селянського руху.

У зв'язку з посиленням революційних настроїв за Єлисаветградським повітом царський уряд устanoвив посиленний нагляд, для розправи над революційним людом сюди прибув сал херсонський губернатор. Про заходи «ініціатора воєнних дій», царського сар-рапа губернатора Оболенського, «Искра» 1 квітня 1902 року писала: «Пан губернатор у філантропії уздрів революцію... Ескадрони юнкерів дефілювали по місту, залаючи населення».

Завдяки «Искре» соціал-демократична організація Єлисаветграда зміцніла, розширилася її вплив на робітників. Наприкінці 1902 року вона вже видавала листівки в підпільній друкарні. Незабаром створився єлисаветградський робітничий актив, до якого входять робітники М. Олінський, Г. Іванов, М. Стеценко, Д. Гончаров та інші.

Влітку наступного року весь південь Росії був охоплений загальним політичним страйком. Страйкували і єлисаветградські робітники, керовані місцевим комітетом РСДРП. Аналізів революційної боротьби робітників Єлисаветграда «Искра» присвятила свої статті у двох номерах — за 1 і 15 серпня. В одному з повідомлень говориться: «В нашому місті, куди не підеш, тільки й чуєш скрізь

розмови про страйк... 10 липня о 8½ ранку на заводі Яскульського... робітники залишили роботу... Наступного дня страйкували всі заводи... 12 липня страйк виграв».

Перший страйк і перша перемога були лише початком серйозних і організованих виступів робітників Єлисаветграда.

Газета за 15 серпня 1903 року в двох великих кореспонденціях та замітці, що склали цілу сторінку, розповідала про революційний виступ у місті 28 липня більш як тисячі робітників.

У ході масової революційної боротьби згуртувалася Єлисаветградська соціал-демократична організація. Вона була однією з тих, які напередодні II з'їзду РСДРП визнали «Искру» своїм керівним органом і пообіцяли приєднатися до неї. В 46-му номері газети вмістила таке повідомлення: «Єлисаветградський комітет у листі до редакції дає надзвичайно приємну для нас характеристику діяльності «Искри», оголошуючи її своїм керівним органом».

Це редакційне повідомлення було останнім матеріалом про Єлисаветград на сторінках ленінської «Искри». Воно свідчить про велику роботу, яку провела Єлисаветградська партійна організація. «Искру» читали й селяни Єлисаветградщини: знайдено перші номери газети в селах Бовтищі, Дмитрівці, Патропії, Глодсах та інших.

Моя потужний маяк, освітила ленінська «Искра» шляхи визвольної боротьби робітничого класу і всіх трудящих Росії. Діяльність загальноросійської політичної газети забезпечила об'єднання соціал-демократичних організацій і скликання II з'їзду РСДРП, на якому з успіхом завершилась титанічна боротьба В. І. Леніна за створення революційної марксистської партії в Росії.

В. АНУФРІЄВ
член наукового гуртка історії КПРС Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна.

МІ ДАВНО вже звалили до того, що епітети «злий», «талановитий», як правило, вживають, говорять про людей мистецтва: художників, письменників, акторів. І якщо незвичайно звучить «обдарований хлібороб». Тим більше — «талановитий буряковод».

Але саме з такою людиною, фанатично захопленою у свою нелегку землеробську справу, я мав змогу познайомитись, побувавши в іскрівському районі. Ленінський механізований лан-хліборобів, кавалер ордена Трудового Червоного Прапора, комуніст Анастасій Павлович Горбенко — людина ще зовсім молода, але вже досить вагомим хліборобським стажем. Та річ не в цьому, а в тому, що Анастасій Горбенко всім своїм ентузіазмом віддається рідному полю, чутило наслухавшись мелодію пружностелих литаур

цурових коренів. Про них він може годинами розповідати захоплююче й натхненно, як митець, розповідає про свій заповітний улюблений твір. До речі, перед цим сім років А. П. Горбенко викладав у місцевій школі співи (він грає на баяні) і малювання (ланковий гарно малює). Серед вихованців та учнів має незмінний авторитет, проте любов до поля виявилася сильнішою за все.

Можливо, вона прийшла від його матері, Марії Демидівни, що найкращі свої роки віддала колгоспному степу. Можливо, вона пулює в його жилах від діда-прадіда, що започаткували його хліборобський рід.

Чудовий механізатор, агроном, він добився на устинівських землях (далеко не кращих) вражаючих результатів. Цього року його ланка збрала по 516 центнерів солових коренів з гектара.

Буряководи нині працюють у рахунок... дванадцяті п'ятнадцяти.

Колгосп імені Леніна, що його очолює завіселем ордена Леніна М. Г. Гайдадим, багатий не тільки на врожай, а й на чудових людей, таких, як молоді комуністи — керуючий першим відділом Василь Хмельницький, тваринник Людмила Сілівончик, Микола Вільчин, секретар комсомольської організації господарства Олена Поляк та багато інших. Ці люди, — напевно секретар партійної організації колгоспу Л. С. Сизоненко, — наш авангард, наш стимул і надія на опору в нелегких сільських буднях».

Мій твір — про них. Про їхнього чудового земляка, члена бюро районної партії А. П. Горбенка. Ця поема про найсучасніших людей планети — комуністів.

АВТОР.

Монолог Горбенка

ПРОЛОГ

Не розбуркати кроками
Тихий сон тополі.
Під снігами глибокими
Сплять безмежні поля.

Сніається їм вужні стебла,
День, що прожени п'є.
Там, у синьому небі,
Дзвоник жайвора б'є.

Як гортаються вволю
Грудні, квітні, май!
Юно, рідному полю
Сніається друзі мої.

Ті, що в завтра кермують
Світлу долю саму,
Ті, що степом керують,
Ті, що служать йому.

Як наповнена спокоєм
Сніжна, матова мзя!
Під снігами глибокими
Сніть зернина мала.

Я ж не можу заснути
Під хурделиці сніг.
Наче в кригу закутий,
Деся мій сон забарився.

Одягаюся нинішом
Двері тонко ринлять.
Тінь моя, ніби кішка,
М'яко з ганку стриба.

Зорі сніаються з неба,
Вітер валить із ніг.
В хліборобській потребі
Висіається сніг.

Засіає надією
Ниву давніших дум.
Мов покликаний ірсію,
Я у поле іду.

1.

Лиш хуга гуляє та вихриється звиш.
Чудний чоловіче, чому ти не спиш?
Село спочиває, безлюдно докруг.
І річка безперічка спить у яру.
Сини твої сплять і темніють, мов стружки,

Іх буйні чуприни на білих подушках.
І спить Валентина, дружина твоя.
А ти усміхаєшся, шепчеш: «Та я
Прийшов на побачення знову до тебе,
Нічний і грудневий, принишкий мій степе».

Я хочу наслухати радісний сон,
Отой, до якого попов ти в полон.
Я вірю у тебе, у щедрість твою.
Тобою живу я, тому і творю,
Решу землеробське важке ремесло.
Без тебе ніколи мене б не було.
Сніжинки іскряться, обліплюють віі.
Чудний чоловіче, мороз не зігріє.
І ти не прискориш далеку весну.
Чому тут блукаєш? Ніж не збату.

Можливо, дитинство згадалось,
що кралося
Крізь біль і розруху, що горем
каралось
В роки повзєнні. Голодні. А чень,
Згадався проклятий, розп'ятий
той день,
Коли зазогнили дороги курні,
Село потонуло в кривавім вогні.

Здрігалось небо і поле гоїдалось.
Отут, серед степу, це рантом
згадалось.

Ворони дитинства

На чотири на сторони
Із чужої землі
Принесли чорні ворони
По хресту на крилі.

Закружляли, нагрянули
До глухих оболонь,
Ручаїми багряними
Зазніли вогонь.

Затужили із ночі,
Загули, як тогли,
Бурякові листочки,
Мов литаври малі.

Бігло лясне дівчишко,
Рот — мов свіжий поріз.
Задихнулось.
Вже близько
Двері, клямка, поріг.

Під стіною рудою
Зупинилось, дрижить.
Потягнулось рукою,
Хата скрикнула вмиль.

В очі брикнуло олово.
Ранок згас, мов свіча.
Чорний ворон у голову
Люто клонув дівча.

Впала тиша.
Об гудину
Бджоли крильцями б'ють,
Та литаври обуглені
На городі гудуть.

2.

Про що ти міркуєш в зимовім степу?
Вилискує крига в забутім ставу
І берег сріблясту дугу вигина.
Там верби примерзли корінням до дна.

Сбмерзнуті крони над пагорбом
клонять,
Немов кришталеви ми віттями
дзвонять.

Обтрушують хмари колючу крупу.
Дорога петляє під гору круту.
А поле синіє, гентен даленіє,
Де врунється доля у звабій надії.
У пій, що колоситься в зоряну

ранність.
Виходила мати, як стишена радість.
Ця тітка Марія з села Ковалівки
І гладила юного сина голівку
Руками, що пестили кожному стеблинку.
Казала: «Навіж полюби її, синку.
Люби рідну землю, бо це — наша

мати.
Ми — рід хліборобський. І цим лиш
багаті».

Із цими словами уранці ми бийдемо.
Укляв нам низенький,
Маріє Демидівно.

Мати

Тепло усміх мрійливий.
Давид спогадив град.
І літні сніг,
Моє засніжений сад.

Давид сад порідилій
Глушить часу осот.
Дерева почорніли
Під ділами турбот.

Підлітали угору,
Мов гранати страшні.

Ті гранати, що ніби
Вибухали в душі.
І відчаєм той вибух
Все на світі глушив.

І було найстрашніше
Вачить, поле, коли
Чорнобурний вітрище
Ряд за рядом голів.

Ланковий у цій карі
Весь чорний і горів.
Буракові лантаври
Кружляли вгорі.

І в цьому, усьому є сонячний зміст.
Де син — комсомолец, отеч —
комуніст.
Такому дуету скоряється будень,
Той будень, що серце неспокоюсь
будить.
Поскрипує сніг. Тихо. Обрію тло
Дерева штрикують. Вже видно село.

Володька

Ніби темне волоття,
Чуб густий-прегустий.
Восьмикласник Володька —
Помічник запальний.

Беручий і затятий
У Горбенка цей син.
Вміє степ шанувати,
Вміє змалечку влі

Сам двигун перебрати,
Підживить буряки.
Є кому передати
Естафету батьків.

І весна його кличе
На простори лункі,
Де спарагдио музичать.
Струни рівних рядків.

Розгортаються в'юнисто,
Хай поки що, стежки.
Комсомольською юністю
Полов'ють роки.

5.

Нарешті він лі, підмостивши долоню
Під голову. Сніться йому зле осонні,
У мавезі спки зі'яле зело.
Земля, мов зоз. Навіть ворон крило
Лама над пшеницею важко й ліново.
І тільки із неба ллє сонячна злива.
Нічого не вдієш, немає дощу,
Натішишся лихом отут досочу.
І сам голова ось Михайло Ігліч
Говорить: «Горбенко, ти сніти облиш.
У тебе ж не поле, а чисте люстерце.
Яйце покоти — і воно

не спіткнеться.
Немов на долоні тут кожен буряк.
Чого ти нервуєш сьогодні, дивак?
Це поле — твоє і багатство це —
наше.

Все буде гаразд. А то як же інакше?
А потім — неначе під руки беруть
Його Давиденко, верещко, Бірюк,
Кузьменко і Бондур, а з ними Драчук.
Вся ланка Горбенка. Шість пар її рук.
Отак серед шляху всі разом і стали.
І раптом над ними веселка заграла.
І дощ уперічив. Краплини прозорі
Танцюють на ликах, на чорних
підборах.

Важкими цяхами дірявлять пиліюку.
В зеленому шелесті — поле і луки.
Веселка і дощ. Прямо диво казкове
Сміється Горбенко. «Живемо, братове!
Цей дощ — нам підмога, ще краще —
дорога,
Точніше — це наша дзвінка
перемога...»
За аїкнами ж ніч у пуховому інзі
На стінах побілених бавиться тінями.
Дивак неспокійний на ліжку затих,
На ліжку, між стулом і кипюю книгою.
А поруч, у спальні, заснули два сини.
Щасливо всміхнувшись ваї сні
Валентина.

Той найсучасніший...

ЕПІЛОГ

Дзвін-світанок. І небо. І степ.
Вже на сході дорога росте,
Як надія моя і тривога.
Ця у завтра стрімлива дорога.
І крилата зоря п'ятикутна
У високому небі цвіте.
Розсудуючи обрії,
В майбутнє
День сьогоднішній гордо іде.

У всіх одне велике право:
Грудьми прикрити хворий світ.
Той найсучасніший, хто правду
Несе як меч, а не як щит.

Між воликів і словоблудів
У ніч нейтронно-навісну
Той найсучасніший, хто будить
Планету від страшного сну.

Скажіть мені, старі епохи,
Гортаючи архіви млі,
Йшли князі й царі Горохи,
Вони сучасними були?

Про них і згадка навіть щезне,
Як від нолі холодний дим.
Той найсучасніший, хто чесність
Несе на прапорі своїй.

Тому я знаю: у колоні,
Полоні будні промислих
Той найсучасніший сьогодні,
Хто іде у лавах комуністів.

Устинівський район — Кіровоград.

Перед всесвітнім форумом молоді

ХЕЛЬСІНКІ. (ТАРС).
Завершується підготовка
до всесвітнього форуму
молоді і студентства за
мир, розрядку і роззброєн-
ня, який проходитиме з
19 по 23 січня 1981 року
в Хельсінкі у палаці «Фін-
ляндія».

На прес-конференції,
яка тут відбулася, пред-
ставники національного
комітету молодіжних ор-
ганізацій Фінляндії роз-
повсюдили повідомлення
в якому, зокрема, зазна-
чається, що в цьому фо-
румі молоді і студентів
візьмуть участь понад
500 представників близько
70 міжнародних, націо-
нальних організацій.

У документі відзнача-

ється, що учасники фору-
му обговорять політичні і
воєнні аспекти розрядки
соціальні й економічні на-
слідки гонки озброєнь,
заходи щодо її обмежен-
ня і переходу до загаль-
ного і повного роззброєн-
ня, питання боротьби за
мир і розрядку, за націо-
нальну незалежність і со-
ціальний прогрес.

Велику підготовчу ро-
боту до форуму вкотре
молодіжні і студентські
організації Фінляндії. По
всій країні відбулося зби-
рання підписів під звер-
ненням «В ім'я миру —
зупинити гонку озброєнь»,
яке буде вручено фору-
мові.

В ім'я миру і співробітництва

ХАРКІВ. (РАТАУ). «Зу-
стрічі на гостинній радян-
ській землі ще раз під-
твердили прагнення
молоді СРСР і ФРН до
взаєморозуміння і співро-
бітництва», — сказав ко-
респондентові РАТАУ
Мартін Будіх — керівник
групи представників ор-
ганізації «Німецькі молоді
демократи» землі Північ-
ний Рейн — Вестфалія.
Делегація днями завер-
шила перебування в нашій
республіці.

Протягом чотирьох днів
гості з Федеративної
Республіки Німеччини
знайомилися з життям
своїх ровесників у Харко-
ві. Вони зустрілися з ке-
рівниками міста, активі-
стами товариства захисту
миру, побували у робіт-
ників тракторного заводу,
артистів театру опери та
балету імені М. В. Лисен-
ка.

Основною метою поїзд-
ки делегації була участь
разом з представниками
молодіжних організацій
України у двосторонньо-
му семінарі на тему «Мо-

лодь і роззброєння». На
ньому обговорювалися
важливі проблеми бороть-
би юнаків і дівчат за від-
вернення війни, прибор-
кання гонки озброєнь, за
роззброєння.

«Німецькі молоді де-
мократи» — учасники ан-
тивоєнних демонстрацій у
своїй країні, месових ак-
цій протесту проти розмі-
щення на континенті но-
вих видів ядерної зброї.
Ось уже протягом кіль-
кох років ця прогресивна
організація підтримує
дружні зв'язки з молоді-
дю нашої республіки,
вносячи свій вклад у роз-
виток добросусідських
відносин між народами
Радянського Союзу і Фе-
деративної Республіки Ні-
меччини, що підкреслю-
валось на семінарі. У и-
ого роботі взяли участь
секретар ЦК ЛКСМУ Люд-
мила Швецова, голова ко-
мітету молодіжних ор-
ганізацій УРСР Анатолій
Моргун, перший секретар
Харківського обкому ком-
сомолу Олександр Крив-
цов.

Бізнес на вбивстві

НЬЮ-ЙОРК. (ТАРС).
Америка квапиться погрі-
ти руки на вбивстві тала-
новитого співака і муз-
иканта Джона Леннона.
Постріли, які прогрімали
трохи більш як тиждень
тому в Нью-Йорку, викли-
кали спалах активності
«Ділікі», що намагаються
на помертній славі екс-
бітлаза заробити якнай-
більше доларів.

Американські телеком-
панії шодня демонстру-
ють фільми, присвячені
Леннону та іншим членам
ансамблю «Бітлз», який
розпався, ці фільми час-
тиє, піж звичайно, переме-
жовуються рекламами
чергової супер-електро-
бритви або новинки пар-
фюмерної промисловості.
На Леннона є тепер «по-
пит», передачі дивляться,
а значить рекламний час
можна якнайдорожче про-

дати великим монополіям
— головним постачальни-
кам доходів телебачення.
За тим же принципом ді-
ють і газетні магнати.
Практично всі газети
Нью-Йорка і провідні
журнали країни випустили
і продовжують випускати в
продаж спеціальні номери,
присвячені Леннону.

«Торговці видаті й ан-
трепренери з індустрії
розваг — усі вони нама-
гаються тепер заробити
на бумі під назвою «Лен-
номанія», — так досить
відверто характеризує
ла атмосферу, яка склала-
ся в США, газета «Нью-
Йорк дейлі ньюс».

Великий бізнес не при-
ховує, підкреслює газета,
що на загибелі Леннона
буде зроблено ще більше
доларів, ніж адлаось за-
робити ділкам, які не гре-
бують пішм.

Ії сніг де зійшли ще
Під лункий зорепад.
Тільки кронами нижче
Нагніється сад.

В баби внуки бідові
І пісці — як рої.
Та де зірка ранкова
Ступа в шибку її.

Розтворює мрії:
«Розінілася тепер.
Підіймайся, Маріє,
Клине поле тебе.

Вже шениця достигла,
На торі буряки.
Ти ж ще не достригла
До серні всі роки».

Добрий баба Марія
Усміється не зле:
«І сити я емію,
І збрати, але...»

«Калі, як урності диво
Не твернеш назад...
Вже йти ти сніг,
Мов засніжений сад.

3.

Далеко за пізніч. Вже стихлисе вітер,
Неначе він місяця обручку антер.
І та місяця, мов сріблом покрилась,
А поим по обрію та й покотилась.
Стоїть ланковий, потирає щоку.

Не таю тепло в годину таку.
А мове, а затишя. Смутніс обличчя.
Чомуті тут мерзеш, чудний

чоловіче?
Ну поле, як поле, і сніг цей, як сніг.
Хіба вже тобі не заснути без них?
Подумаш, диво: намети горбаті
І хмари над ними важкі, пелехаті.
Чомуж так чоло твоє вміть

спохмурніло?
І що за причина? Яке тобі діло,
Що болєло вчора, що зазгра

не збудеться?
Та знау тривога, як звір хижий,
збудиться
у сніг твоему. Думки навісні.
Було це недарно було навісні.

Пам'ятний двобій

Розгортаючи рвійно
Свій щоданний сувій,
Танцював божевільно
У ступі суховій.

Підтримав під корені,
На рідках виривав,
Мов савілля підкорені,
Буряки вкривав.

У злочасну ту пору
Ті, що нещадні,

Скільки праці і сили,
І безсонних ночей...
Може, вперше скотилась
Та сльоза із очей.

Та, яку не побачив
Ні товариш, ні друг.
Вітер злий і гарячий
Був шорсткий, мов терпуг.

Шаленів проклятуцій,
Рвав полов і метав,
Тільки куряви тучі
Переможно здіймав.

І хотілось завити,
Вітер стиснуть в руках,
Власним тілом прикрити
Кожен куц буряка.

Як в бою, в грізну бурю,
Взяв на себе вогонь.
Власти на амбразуру
Бурелія цього.

І тоді не по тракту —
По межі польовій
Ланковий вивів трактор,
Наче танк бойовий.

Найлюгішому ворогу
Він виходив настріч.
І вгризался борошни
В придорожній спорш.

І хвилини світилися
Шалом гіву і дій.
У двобій зустрілися
Чоловік і борей.

І, як бажані наслідки,
У звитзі людській
Піднімалися насипи
Між стрімчастих рядків.

Піднімалися, як бруствери,
Як бар'єр захисний,
Що нарешті примусили
Відступити суховій.

І над полем врятованим
Прояснилася синь.
Ланковий загартований
Зовсім вибрався із сил.

Відхиливши дверцята,
Якось легко зітхнув:
«Ну і вітер проклятий,
Ледь з кабіни не здув».

Він стрипнув мокрим чубом,
Піт утер з бородин...
І покусані губи
Усміхнулись тоді.

4.

Хмарина розтала мов клопоть туману.
Яка далина голуба і рахманна!
Поскрипує сніг, мов подріблене скло.
Верта ланковий у заснуле село.
Так легко на серці: «О поле, я знаю,
Цей сніг — запорюка твоему врожаю.
Розгонисті хвили сріблясті і сині
Нестимуть життя золотій насіниці.
І вибухне сила невидима в ній.
Спочинь же, мій степе. Адже навісні
Хвилини спокою не знатимем ми.
Так будь же щедрішим на щастя і мир».

Дорога пірнає в молочну пітьму.
Володька Горбенко сміється йому.
Чотирнадцять років мина хлібодару.
А полем він дише, а полем він марить.

СПОРТИВНА
ГІМНАСТИКАЗА СТУПЕНЯМИ
МАЙСТЕРНОСТІ

У ДЮСШ обласного спорткомітету пройшли підсумкові змагання вихованців відділення спортивної гімнастики. В них узяли участь 115 гімнасток. Серед них — п'ятирічні Олена Марченко та Оксана Лін і вже досвідчені бійці — майстер спорту Наталя Азімова та кандидат у майстри Людмила Бутенко. Мета змагань — виявлення найсильніших гімнасток у кожному розряді і визначення резерву майстрів для участі в республіканських і всесоюзних турнірах.

Переможцями за програмою юнацьких розрядів вийшли Олесь Шаманський, Оксана Лін і Мілена Павлик, вправі для дорослих найкраще виконали Наталя Остапчук, Олена Громогласова і Тетяна Сайченко. В останніх за програмою кандидатів у майстри і майстрів спорту найсильнішими були Оксана Граждан і Людмила Бутенко.

Слід відзначити старанність, зрослу майстерність і ряд тих, хто не піднявся на п'єдестал пошани: Світлана Перевозник, Наталі Дейчук, Ольги Даниленко, Олени Луньової, Руслани Устенко, Олени Панченко, Ольги Старіної, Світлани Осадчої.

З успіхом підсумкових змагань хочеться поздоровити наставників гімнасток: Є. Є. Яцун, С. В. Куценко, Л. П. Якович, А. А. Соложко, О. Г. Нечай, Т. М. Делженко, М. Я. Гасмана.

Є. НЕЧАЙ,
старший тренер відділення гімнастики
ДЮСШ обласного спорткомітету,
заслужений тренер РРФСР.

ПРИВІТАВ
СНІГОВИК

До підсумків
нашого блиц-конкурсу
хокейних провідців
і знавців хокею.

16 грудня, в день відкриття XIV міжнародного турніру з хокею «Приз «Известий», ми оголосили цей блиц-конкурс і попросили своїх читачів відповісти на такі запитання:

1. Якого року наша збірна вперше стала чемпіоном світу?
2. Давні суперники радянських хокеїстів — спортсмени Чехословаччини. Коли відбулася перша зустріч між цими командами, з яким рахунком вона завершилася? Хто з радянських хокеїстів був тоді найкращим гравцем матчу?

3. Чия команда була першим чемпіоном світу з хокею?

4. «Приз «Известий». Коли скільки разів радянська збірна за час проведення всіх цих турнірів поступалася першостю і кому?

5. З яким рахунком зіграли наші хокеїсти з командою Швеції в першому турнірі 1969 року? Як закінчився матч між цими колективами 20 грудня?

6. Спробуйте передбачити: хто буде першим призером і хто заміне турнірну таблицю «Призу «Известий» цього року.

Правильні відповіді на ці запитання такі:

1. Радянські хокеїсти вперше стали чемпіонами світу 1954 року.

2. Перша зустріч чехословацьких і радянських хокеїстів відбулася 32 роки тому. Тоді в Москві відбулася перша міжкомандна ЛТЦ. «Пробний» матч виграла збірна Москви — 6:3, а в повторному поєдинку гості взяли реванш — 5:3. Третя зустріч — 2:2. Найкращим гравцем нашої команди був визнаний Всеволод Бобров.

3. Першим чемпіоном світу з хокею була команда Канади (1920 р.).

4. «Приз «Известий». За час проведення цього традиційного турніру радянська збірна тричі поступалася першостю своїм суперникам у 1970, 1974/75, 1977 роках. Тоді її перегравали чехословацькі хокеїсти.

5. Під час турніру 1969 року наша збірна перемогла хокеїстів Швеції з рахунком 6:2. І в цього річного поєдинку гості взяли реванш — 5:2.

6. У підсумковій таблиці XIV турніру «Приз «Известий» команди розмістяться так: 1. СРСР, 2. ЧССР, 3. Фінляндія, 4. Швеція.

Цікаві і повні відповіді прислали нам А. Лупал, І. Діденко, В. Романов, В. Скубко (м. Кіровоград), В. Крачченко (с. Ясінівка Вільнянського району), А. Малохвостов, О. Якименко (м. Гайворон), П. Вертецький (м. Олександрія), В. Брехуненко (м. Довгосівка). Але вони помиллися, прогнозуючи результати зустрічі збірних СРСР і Швеції та місця в підсумковій таблиці турніру. Найбільш гостро відповіли на наш запитання Людмила Добридюк (м. Олександрія). Вона й стала переможницею нашого блиц-конкурсу. Їй буде вручено спеціальний приз «Молодого комунара».

Додаємо, що багато учасників конкурсу прислали листи з деякими зауваженнями.

ПОСТАВИМО ОЦІНКУ
ТРЕНЕРОВІЗА РЯДКОМ
ПРОЕКТУ ЦК КПРС

Якщо ми робимо вибір на ефективніше використання спортивних споруд, то неодмінно треба планувати заходи, що забезпечать максимальне завантаження стадіонів, спортзалів, плавальних басейнів, стрілецьких тирів. Ідеться про те, щоб вони не пустували, щоб тут і в будні, і в вихідні дні постійно тривали поєдинки, щоб працювали спортивні бенчі...

Зрушення в цьому будуть лише тоді, коли керівники спортивних організацій і відомств уміло складуть графіки роботи секцій і проведення турнірів різних рангів — республіканських, обласних, міських і районних, за місцем проживання населення. Бо ж траплялося вже не раз так: приїждять на тренування атлети того чи іншого спортклубу, а там, на стадіоні, — чемпіонат області чи інші змагання. В Кіровограді, наприклад, деякі колективи фізкультури орендують спортивні бази у своїх сусідів. Та у визначені дні тури приходять лише окремі спортсмени.

Отже, гадаю, комсомольські й фізкультурні активісти мають постійно тримати на контролі використання спортивних баз і суворо питати з тих, хто неуміло користується ними.

В ОСНОВНИХ напрямках йдеться про подальше поєднання фізкультурної і спортивної роботи серед дітей і молоді. Думаю, що ми повинні переглянути складові, за якими визначається якісний показник роботи тренерів, інструкторів. Бо як же розуміти те, що одні фахівці морочу готують майстрів спорту, першорядників, а інші не можуть делегувати до складу збірних області жодного свого вихованця. Тренер спортклубу «Зірка» В. К. Іванець, наприклад, у групах, які він веде, має таких легкоатлетів, які успішно виступали на республіканських спартакіадах змагань.

Виконали майстерські нормативи, оновили рекорди області. Скажімо, під час останнього відбіркового турніру легкоатлетів області з 16 перших результатів 9 належать вихованцям В. К. Іванця і його одноклубниці Л. А. Савенко, шість припадає на чотирьох фахівців «Дуревісника», один — на олександрійця М. Є. Жереб'яєва. А десятки інших їх колег знову ласуть задніх або відсиджуються на лаві «середняків». Так спокійніше — викликів на обласні змагання не приєждують, бо там, в обласному спорткомітеті, знають, що вихованців таких тренерів немає рації турбувати, адже вони показують результати початківця.

Не будемо відразу урізати таким зарплати, якщо немає підстави, але давайте знайдемо інший вихід для розв'язання проблеми. А що, коли встановити сталі кваліфікаційні рівні для тренерів? Ти тільки почав працювати, не маєш розрядників — ти просто молодший тренер, підготував першорядників — ти вже тренер третього класу; виліни твої вихованці на арену республіканських змагань, стали майстрами — ти вже тренер другого класу; делегуєш своїх хлопців і дівчат до складу збірних республіки і країни — приєждати тобі кваліфікаційного тренера першого класу.

НАЙКАСМІШЕ ми час-то і з фізкультурними працівниками, які навіть неспроможні виставити команди на районні та обласні змагання. Скажімо, обласна спартакіада 1980 року серед сім'яних і се-

літніх Рад включала 11 видів спорту. Та чомусь відьшанні і опуфрївїтї тільки по чотири рази виходили на старт, а петрївїтї — шїсть. Звідси й результати: якщо перші призери — представники Знам'янського району — набрали 357 очок, то команда з Опуфрївського, Петрівського й Вілшанського районів відповідно — 132, 95,5, 94. Це — останні місця в підсумковій спартакіадній таблиці. Випли в цьому не тільки працівники районних спорткомітетів, районних рад товариства «Колос». Червоїтї після таких «рекордів» мають і комсомольські активісти, які дуже рідко беруться за те, щоб активізувати роботу по фізичному вихованню молоді.

Таких члї принципозо критикуємо, якщо вони не організували соціалістичного змагання серед хліборобів чи тваринників, старіємо атмосферу вестерності, коли комітети комсомолу не дбають про підвищення якості виробничої продукції, байдужі до проявів бракоробства, охочим любування. Але не завжди притягаємо до відповідальності тих, хто забув, що їхній прямий обов'язок — сприяти дальшому фізичному вдосконаленню юнаків і дівчат, конкретно й підспрямовано займаєся організацією спортивної роботи в молодіжних колективах. А в проекті Основних напрямів так і сказано: «Активно розвивати масову фізкультуру і спорт, сприяти ширшому впровадженню їх у побут радянських людей». Не стосується й комсомольських працівників.

То давайте ж усі профімоєсь відповідальністю за цю справу і під обличчя переїдемо до діла. Сприятї — значить виконувати роботу, яку бачили б люди.

М. ПЕДЮРА,
викладач фізичного виховання Кіровоградського педінституту імені О. С. Пушкіна.

З кількома невідомими...

Відбірковий турнір легкоатлетів Кіровоградщини

ДВА ДНІ в легкоатлетичних манежах спортивного клубу «Зірка» і дитячо-юнацької спортивної школи обласного спорткомітету проходили відбіркові змагання найсильніших легкоатлетів області для участі в зональному розіграші Кубка СРСР з легкої атлетики в закритих приміщеннях. Указані манежі в таблиці про ранги і спорудами подібного типу лише третього або ще нижчого класу. Це, безумовно, негативно вплинуло на результати учасників, а в деяких випадках бігові дистанції були суттєво прикидними, які не існують у спортивній класифікації: наприклад, біг на 750, 600, 375 метрів і деякі інші. Очевидно, настав час для спорудження хоча б в обласному центрі легкоатлетичного манежу, де б спортсмени могли пресвідати повноцінні тренування в зимовий період і який міг би стати ареною республіканських змагань.

І все ж деяким учасникам навіть за таких умов удалося показати непогані результати. Маса йде наперед про вихованця тренера В. К. Іванця та його помічника Л. А. Савенка. Леонід Левченко в потрійному стрибку подолав 15 м 27 см, а в стрибку в довжину — 7 м 15 см. В обох випадках це краще від нормативу першого спортивного розряду. Вищі за першорядні показники в Олені Ковальової (стрибок у довжину), Ольги Демехи (біг на 1500 метрів). У цю групу пробився й вихованка М. М. Чернєва Ганна Авраменко і Володимир Кислий, який тренується самостійно (стрибки у висоту).

Досить високі, але такі, що не підлягають класифікації, результати показали Василь Шило (біг на 40 метрів), Віктор Легких, який виграв дві дистанції — біг на 600 і 375 метрів. Назвемо й інших переможців цих змагань, яким телебачить захищати спортивну честь Кіровоградщини на республіканських змаганнях. Це — Анатолій Сидоров (штовхання ядра), бігуни на різні дистанції Юрій Смищенко,

Наталія Фран, Надія Боднар, Тамара Марченко, Микола Коханенко, Микола Нососад і Василь Терент'єв.

Оце всі ті п'ятнадцять, кому доведеться 5—7 січня наступного року вийти в Харків на бігові доріжки і легкоатлетичні сектори зимових змагань. Звичайно, нелегко буде їм вивести свою область на солідне місце. Адже в залік увійдуть лише 1—8 місця, зай-

няті на змаганнях. А претендуватимуть на це представники 13 команд, у тому числі міста Києва, Запорізької, Львівської, Кримської, Харківської, Чернівецької та інших «легкоатлетичних» областей.

Ми, звичайно, не прогнозуємо завчасно, провалу кіровоградських легкоатлетів. Але все-таки думається, що загальнокомандний здобуток буде не досить високим. І тут, на жаль, до-

водиться говорити про вже відомі причини, про невідліки в розвитку легкої атлетики в області, з яких не робиться належних висновків.

Найголовніші з них, здається, такі. Дуже буззика географія впровадження «королів» спорту. З п'ятнадцяти кандидатів у збірну, про яких ми вже говорили, 13 — представники обласного центру. Лише Василь Терент'єв є делегатом Олександрії, а Володимир Кислий — Добровеличківки. Де ж інші легкоатлети шахтерського міста, де спортсмени Світловодська, Знам'янки, Новоукраїнки, Бобринця, інших міст і сіл області?

І ще про одне, так би мовити, географічне поняття. В числі відібраних на республіканський турнір — бісім авангардівців, шість членів студентського спортивного товариства «Буревісник» та один динамівець. Знову доводиться говорити, що роками у збірну команду області не дають своїх представників колективи фізкультури обласних рад «Спартак», «Трудових резервів», залізничників, сільського спортивного товариства.

М. ДМИТІЄВ.
На знімку: забіг на середні дистанції.
Фото В. ЧЕРЕДНИЧЕНКА.

ПІСЛЯ ВИСТУПУ «ММ»

«СПЕЦКЛАС»

У статті під таким заголовком («Молодий комунар» за 13 листопада) йшлося про спортивну спеціалізацію в школах області. В ній, зокрема, вказувалося, що деякі спецкласи починають «розвалюватися». Передали існувати спеціалізовані класи з легкої атлетики в кіровоградських школах № 5, 13, 19.

Чому ж так сталося?

Як повідомив редакцію директор ДЮСШ спортклубу «Зірка» В. Колодицький, 1977 року на базі середньої школи № 5 було створено спеціалізований клас із легкої атлетики, з яким на громадських засадах працювали тренери В. К. Іванець та Л. А. Савенко. У зв'язку з тим, що деякі учні не виконували програмових вимог, їх відчислили. Нині тренери працюють із 14 учнями цього класу, яких зараховано до навчально-тренувальної групи ДЮСШ.

Редактор
М. УСПАЛЕНКО.

«Молодой комунар» —
орган Кіровоградського
обласного комітету
ЛКСМ України.

На українському мові.

Газета
виходить
у вівторок,
четвер
і суботу.

316050, МСП
М. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: відділ листів і масової
роботи, відділ пропаганди — 2-45-36;
відповідальний секретар, відділ учнів-
ської молоді — 2-46-87; відділ комсо-
мольського життя, відділ військово-
патріотичного виховання та спорту —
2-45-35; фотолабораторія — 2-56-65;
нічна редакція — 3-03-53.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
М. Кіровоград, вул. Глінки, 2.